

Bomhaj Bóh!

Cizklo 13
29. mërza.

Ľětnik 6.
1896.

Szerbike njedzelske łopjenka.

Wudawaju ʒo kóždy ʒobotu w Smolerjez kniħiczišczetni w Budyschinje a ʒu tam dostać ʒa sčtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Njedzela Palmarum.

Phil. 2, 5. „Kóždy bjes wami budź teje myšle, jako Ahrystuʒ Jesuʒ teʒ běšce.“

Ľěpscheho ʒłowa njeje pšchi ʒastupje do czičeho tydzenja, hać tele prěnje ʒłowa epistole na njedzelu Palmarum. A kać rjenje dostawa tole napominanje w bliskosći czičeho pjatta ʒwoje roškwětlaze wuloženje a ʒwoju wulku móz! Haj tajka myšl, kajtuž ju czerpjazy, mrejazy Ahrystuʒ wopokasa, je ʒa našch czaʒ, ʒa naš wšchitkich nusna. Tole podacze do Bozeje wole, tale nje-nastróženoscź pšhecziwo nje-pšhecziškim mozam, tale nje-bojašlivosć pšched ʒwětnymi ʒudnitami, sjednoczena s njebje-skej sčerpłivosću, haj tale sčerpłivosć a cziča myšl, tole ʒmilenje i jeho nje-pšheczelemi, tale staroscź ʒa tnych ʒwojich, tale kralowita hnada se schacharjom, tole doby-czerške wěrypołne bėdzenje — njeje to wšchitko Ahrystuʒowa myšl a móžesch ty to ʒłyšhecź abo cziťacź, bjes teho, so by wot teho snuťstownje ʒapšchimnjeny był? A tola pšchi tym wšchěm jene hišcze mjenowane njeje ta wutrobna ponižnosć, kotruž ʒapšchitol wošebje w wotrocźkowskim ʒtalce, w ʒamoponizenju a w poʒkluschnosći hać do ʒmjercze ʒo ʒwěćicź widzi. Wón, kotruž njechascze knjezicź, ale chyzisce ʒłuzicź, kotruž zenje ʒwoju czešcź, ale Božu czešcź pytašce, kotruž wo kralowstu kónu njerodzešce, so by ʒebi czerņjojt u kónu wuśwolil, kotruž, rodzeny w hródzi, kchizrej ʒwojemu ʒmjertnemu ʒožu być da. — Wón móžeschce prajicź: „Nawuťicze wote mnje, pšchetož ʒa ʒym czičheje myšle a s wutrobu ponižny.“

Sawěrnje, sčto mēł jow wjazy wulnycź dnžli my, dofelž je našcha myšl czišcze hinascha hać myšl kchizowa-neho? Kać mało ponižnosće bjes cźłowjekami! Město teho, so bychu ʒo ponižowali, chzedža ʒo ʒami powyšciz. Cźłowjekajo chzedža wjazy być hać ʒu, woni chzedža něšceto pšched ʒwětom płaćicź. So chzedža ʒo ʒami ʒebi lubicź, so czešcź pytaja pšched ʒwětom, so ʒo ʒami khwala — to tola žana ponižnosć njeje, ale hordoscź. Jow leži wulka sčtoda našcheho czaʒa w našchim domjazym, kać teʒ w žyrkwinskim a ʒawnyim žiwjenju; ale pšhecziwo tutej sčtodze je jedny wuhojazy ʒrědk, mjenujzy hdnž ʒo našch lud wróczi k Jesuʒowej myšli. -

Kóždy budź teje myšle, kać wón! Duž dha, wy wulzy, czińcze ʒapoczať a dzerzće ʒo dele k niškim, potom teʒ njebudža czi małi wjazy tať ʒa wulkimi wězami ʒtać! Wy czerpjazy a ʒrudni, nješcze wasche horjo i ponižnym podacjom, ale teʒ wy wješeli a sbožowni, nje-khwalcze ʒo wascheho sboža! Wy ʒabludzeni a wot wšchelakeho pšchstupjenja pšchekhwatani, nješcje cze na-pšhecziwo temu ʒacźuczu haniby, ale teʒ wy pobožni, nje-myšlcze ʒebi, so ʒcze wjele ʒěpschi hać drušy a nje-wažcze ʒwoje pocziñki pšchemyšoko. Kóždy — kajtehožtuliz sčtanta, staroby, rodu wón je, budź teje myšle, jako tón ʒenjes. Njeplaczi to młodosći, kotraž ʒo rad naduma a tola jenož w ponižnosći a poʒkluschnosći k hódnosći wot-rosće? Njeplaczi to wošebje wam, wy paczeršce dźeczi, kotrež dženša pšched woltať Boži ʒtupicze, so by wam ʒo ʒapisało do wutroby: Kóždy budź teje myšle, kać wasch

Knjes Jezus? Njepłaczi to nam wschitkim, kóždemu w jeho schtancze a powołanju, so bychmy njedžitwajo na khwalbu a cześć, śwěru a czišche cžinili, schtož je nam porucžene? Šwěrne dopjelnjenje swojeje pschišluchnosće hač do smjercze, śwěrne prózowanie sa swojich sobu-čłowjekow mějesche Šhrystuša sa nadawš swojeho žiwjenja. Čžinmy po nim a nještejmy sa žanej drugej krónu, khiba sa tej, kotraž ponižnosćzi šluchaj!

Pschi khorołožu.

Bo Š.

II.

Ty a twój duchowny.

Něšhto mam hiščeže na wutrobje — mjenujzy to, so bychy cži khori a jich pschuwusni nam w duchowpastyrštwje pomhali. Šo bych to rošjašnił, mam wobšchěrnišcho tu wěž wukładować.

Sa šo hušto prascham, hač tež wošadni šebi rošjašnja, kať jara czežke je duchownške powołanje. Sa praju, kať czežke je sa duchowneho pschezo duchownje wustupowacž a niz do swontowneho skutkowanja šapadnyč. Ššched krótkim šebi pschelacžich, so běch šo sa džen něhdže 10 krócž i cžišče wschelafimi ludžimi modlił, — domach w domjazej Božej šlužbje, w nabožinjkej wučbje, pschi cželnym předowanju, pschi khorołožach atd. 10 krócž. Sa šo pschi šamym nastročich. Myšla šebi lubi cžitarjo, so je lohko džešacž krócž sa džen abo tež jenož schěšć krócž w wschelafich wobštejnosćach woprawdže šo modlicž? A nětko dyrbišch tež hewať pschezo duchownje rěčecž. Niz jenož, hdyž předuješch a rošwucžuješch, ně, tež hdyž wopyty w domach cžinišch, njech je, so khorych wopytašch abo k šlubjenju šbože pschjesch abo pschi smjerczi šwoju šobuželnosć wuprajíšch, abo hdyž mašch lohkošmyšleneho paczeršeho džešća dla se šarschimaj šo rošrěčowacž atd. atd., wschudžom šo wocžakuje, so duchowny niz jenož „płaka“ i płakazy mi a šo šraduje i wješekymi, ale so tež duchowne šłowo porěczi, kotrež i wutrobny pschińdže a k wutrobje dže. To je žyle prawje. Duchowny dyrbi sa wschitko cžłowške cžucžiwu wutrobu mēčž. A hdyž wón prjecž dže, dyrbi něšhto šawostajicž, schtož myšle na wěčnosć šbudžene šdžerzi. Šaj to wschitko šo wocžakuje, runjež dyrbi tón wobohi muž w wschelafich wobštejnosćach šašo hinať rěčecž.

Š to je druhdy jara czežke, pschi tym šnutsownje cžišče wěrnny wostacž. Šoni wschaf šu tajzy, kotřiž móža pschezo někotre pobožne šłowa k lěpschemu dacž, kať je třebne. Sa jim to nješawidžu. Šajwjazy pať budže so mnu psches jene, hdyž ja praju, so mi bojošć, so mohł pschi wschitkim duchownym rěčzenju duchownški njebyčž a po tajkim hrajacž, hušto do štyškniveho pota cžeri.

To ma tola něšhto prawe sa šebje (hdyž wschaf móže šo tež wschelake napschecžiwu prajicž), hdyž maja duchowni w wschelafich krajinach tež ratarštwu a kať džel šwojeho cžajša i njeduchownškimy myšlemi pschecžinja. Ša krajju šo to hodži, so šo duchowny na to abo druge pódla škoži. Šso powjeda, so je pobožny muž šwjateho japoschtoła Šana wopytał. Šón běšche wocžakowal, so jeho pschi modlenju nadeńdže. Šchto pať dyrbjesche woshladacž? Šón teho wučzobnił, kotryž běšche pschi Šesufowej wutrobje ležal, pschi tym nadeńdže — so pólmu kotošch škludžesche. Šuton duch, kotryž běšche kať žadyn druhi w najšwjecžišchim Šožim šnaty, mějesche potrebnosć, šo se šwětnym rošpróščenjom rošpróšchicž. Šo ja derje rošumju. A hdyž šo tole woprawdže štalo njeje, wěrne tola je.

Teho dla tež nješmēdža wošadni kručze šudžicž, hdyž ma duchowny šwoju lubošć k šudžbje a k wuměštwu, abo hdyž šjerinu plahuje abo hdyž ma šahrodu a róže rad abo schtožkuliz je.

Šdyž šo to wschitko prawje wopomni, tež temu, kotryž cžłowške wutrobny šnaje, džiwno byčž njemóže, hdyž ja praju, so tež woprawdže wěřjazy a šnutsownje živy duchowny pschezo wot špocžatka praweje radošče nima, i druhimi šo modlicž. Šwošebje pola khorych dyrbišch šo wysche teho bojecž, so jim modlitwu nanušjesch a so šu jim šam i nej wobcžezny. Ša wušnaju, so móžu šo hušto czežke k temu roššudžicž, šo khoreho woprašecž: „Čhžemoj šo hromadže modlicž?“ Š temu tola šluchataj, hdyž dyrbi to woprawdže hromadže modlene byčž, dwaj, mjenujzy khory a duchow-

pastyr. A hdyž šo khory tež šłaby, haj šamo hdyž šo malo-wěrnny šacžywa, so by šo šobu modlił, je došć, hdy by jenož chžyl, hdy by jeno po tym šdychowal. Šso modlicž chžycž je hižo modlenie.

Nětko pschińdže, schtož chzu prajicž: khory a na jeho mēšče pschuwusni dyrbjeli duchowneho prošecž, i nim šo modlicž. Š někotrych domach šym nadeschol, so bychy, hdyž bych šo k khoro-łožu šhdnył, hnydom blibliju pódla mje na blido položili. Šobu-žel je tajkich domow malo. Šle kať wobšbožaze je tuto cžiche a tola mózne napominanje, i Šožeje studnicžki trošchta podawacž! A kať lohko móžesch šwoje cžitanje w bibliji i modlitwu škónčicž! Šotom trjeba njeje, so wošebita próštwu k modlenju pschińdže.

Šsnano šu bjes cžitarjemi tajzy, kotřiž maja tole rošrěčowanje sa cžišče njenušne. Šoni njerošymja, so šo telko wo tym powjeda, hač a kať duchowny pschi khorołožu rěcži abo mjelcži. Čži pať, kotřiž wjedža, schto k wošadnemu žiwjenju šluchaj, hinať myšla. Šoni šu so mnu psches jene, so je nušne, šo wo tym dokładnje rošrěčowacž. Škónčiny wschaf ma ta wěž sa kóždého wulku wažnosć. Šwobi bratt, kotryž khory leži a duchowneje pomozy potřeba, rěka dženzša Šcholta abo Šwicžas; jutije abo sa jutišchim pať, abo wěšče w šwojim cžajšu šu ty tón muž abo ta žona. A potom je ta wěž šhutna.

Wěšče je došć tajkich, kotřiž móža wo tym powjedacž, so je jim šhromadna modlitwa w khorošći džiwne woshchewjenje była. Šle wošebje kaťki bóški, njebjeski, njeroštorhnyeny šwjast šwjasa šo mjes wutrobomaj duchowpastyrja a khoreho! Škať hušto šu mi khori a jich pschuwusni po modlitwje prajili: „Š, knjes duchowny, cžeho dla nješče to hižo prjedy cžinil?“ Ša šebi tón poroť rad lubicž dach a roššudžich šo, so njecham dale tajki wobmyšleny w tym byčž. Šle pschi tym pschedewšacžu hušto šašo do stareje wopacžnosće šapadnyč. A to šo lubym šastojniškim bratram kať tež mi, dale kať póndže, hdyž wošadni nam k pomzy nješšu, so naš na někaťke waschne nawabja, šo modlicž. Čžinja-li to, potom šo krašnje to šłowo teho šbóžnił dopjelni: „Šdžez štaj dwaj abo tijo šhromadženi w mojim mjenje, tam šym ja šrjedža bjes nimi. Šotom šmeje tež woprawjenje šwoju wažnosć a šnutsownu wěrnosć. Šnětko hušto rěka: „Ša prošchu, pójče šhětije; tón abo tamny je jara khory; wón chže hiščeže woprawjeny byčž.“ Šwjele padach wo khorošći teho wošadneho ničšo šhlichal nješšu; šnano jeho ani nješnajesch. Šnětko dyrbišch jeho šhětije woprawjecž. Šdyž tam šastupišch, šo tebi do wucha šchepze: „Šnjes duchowny, wy jo tola žyle i krótka cžinice? Škhory je šłaby, so by dolho pošluchacž mohł!“ — Še to šwjata wjecžer? Škať je to žyle hinať, hdyž to žadanje pschi cžichim duchowpastyrškim džele we wutrobje wotucži!

Š lubi cžitarjo! Šnohe dyrbi pola naš lěpsche byčž. Šle to móže jenož lěpsche byčž w našchich wošadach, hdyž „duchowni“ a „lajojo“ (cži, kiž duchowni nješšu) šnutsownje a šwontownje hromadže džělaja. Ša šym šebi k šwojemu roškladowanju khoro-łožo wušwolil, došelž je wone tajki wažny a žuni dypť. Šať šhlnje drje duchownemu pschi žanym druhim skutkowanju wutroba nješlapa, kať pschi wopytowanju khorych. Ša wschitko druge móžesch šo pschihotowacž a šebi šwoje šłowa wušwolicž. Špschi tym pať pschi wopytanju khorych rěče njeje. Šón dyrbi do myšlow khoreho nuts myšlicž, wón dyrbi wo nim rěčecž, wo jeho nadžijach a štyšknosćach, wo jeho wěřje a dwělowanju. A k temu je wošebita hišaloscž ducha nušna — so njebychy wschitke šłowa podarmo byle.

Šschihotowacž šo na tajki wopyt njemóžesch, khiba so Šoha wo hnadu a prawu mudrosć prošyšch. Šobožny Šonrad Šieger by pschezo prajil, hdy by šebi, so by do wošady šchol, šwoju mēšnišku šutnju woblekł, wótije te japoschtołške šłowa prajil: „Šoblecžče šo jako cži wušwoleni Šoži, šwjecži a lubi wutrobnu šmilnosć, dobročiwosć, ponižnosć, cžichomnosć šcžerpliwosć.“ (Škol. 3, 12). Šón wjedžesche, so je wobleczenie mēšniškej šutnje prošna wěž, hdyž šo wón šnutsownje „wutrobnu šmilnosć“ woblecže. A to njedyrbjeli jenož duchowni, ale wschitzy cži myšlicž, kotřiž chžedža cžerpjazeho bratra wopytacž.

Šať šym lubym cžitarjam kufť nuts pohladacž dať do czežkoty duchowneho powołanja. A wěšče šebi kóždny dobry šchescžijan i teho to napominanje wosmje, so ma duchownemu w jeho czežkim pošlowanju pschi khorołožach k pomozy byčž.

Na czíhi pjatt.

Hlób: Po krótkim bédženju.

Mój Jezuš mrje, o dušča khwataj,
Bój, chzemoj hiež na Golgatha!
Pod jeho kschizom klyšy plataj,
Wón hwojej woczi jańdzela;
Tón, kiž mi prèni wodnych da,
Nětk hwoju dušchu wudycha.

Kaf je mi, hdyž ja na njoh' hladam,
Joh' widžu wumrjecž wopravdži,
Dha pod joh' kschizom dele padam
A modlo rjeknu pšchi žebi:
Jesu, pšhes twoju žmjerčž a frej
Čžiń mje wot mojich hrěchow frej!

Kaf jblėdnylej stej jeho hubi!
Wón hwoju hłowu pokhili,
Wšcha rjanosčž s woblíčža žo šhubi,
Joh' ert nětk žyle wonėmi;
Wón morwy je, duch k Wótzej dže,
Nětk dofanjane wšhitko je.

Ach ja a moje wulke hrěchi,
Te wšhitke na tym wina žu,
Ja s nimi pšhezo mējach žmėchi,
Nětk s hromadami na mnje du:
Te Jezuš mi prjecž wšhitke wša,
Pšhes žmjerčž mje s Wótžom wujedna.

Mój Jezu, twoje krawne rany
Njeh k žiwjenju mi sawdawł žu,
Na twój boł, kiž je roskalany,
Njeh moju hłowu položu,
Dha smėju mēr w wutrobi,
Hdyž žmjerčž žo te mni pšhibliži.

Ta frej, kiž s twojich ranow kapa,
Njeh mi we žmjerčži balsam je;
Hdyž ja mnje twoja lubosčž kapa,
Dha moja dušča njewumrje,
Hacž runje čželo rospadnje,
Ta dušča žiwa wostanje.

Tak wopomiju ja s nowa nětko,
Mój Jezu, twoje čžerpjenje,
Haj, ty žy ja mnje čžinił wšhitko,
Duž ja čži žlubju džakownje:
Nětk čžu žo hrěchow wostajičž
A s tobu wėčznje žitwy byčž.

E. S.

Malý Sawojarda

abo

Sbože pšhes sprawnosčž.

I.

Pšchewodž mje, luby čžitarjo, w duchu do Sawojardskeho kraja. Wložne hory posbėhuja žo tam k njeju; nahe ale tež s lėžom porosčžene staly pšchewodžuja tam drohi a doły, a jenož tam a žem jara porėdko wohladajch trosčku polka, a na nim rėdku rožku abo žnadne bėrnowe selo. Šhuda a frudna krajina je tuta Sawojardska semja, khudži žu tež wobydlerjo. W tutej horatej krajine chzemy žo podacž do městacžka N. Hasy žu wufke a čžmowe. Nimale na kónzu městacžka nadeńdzemy nišku khėžku. Šda žo, so je k skale pšchilėpjena, kotraž žo sady a wysche njeje posbėhuje. Šhėžka je se žłomu křyta; wėštł je křyw rožtorhał, tak so desčezit do tšėchi moka a so žo někotra kapla desčezža žamo hacž do niskeje jstwicžki sabludži. Wšhoka worjesčhina rospšhesčžera hwoje halosy nad khėžku, pruhi ranšcheho žłónza poskocžuja khėžžyne woknjeshka, a wonjenje kwėtkow s mólčžkeje, lėdma tši kšchže dolheje jahrody dobywaja žo pšhes woknjeshka do niskeje, khudo-wuhotowaneje jstwicžki. Tu žedži na stólčžku ja blidom pšchi sčženje, kotrež žo se saložadłom k sčženje pšchipo-wjehnyčž hodži, muž. Žeho sežmudžene a smoržčžene mjeswocžo

žmėdcži wo tym, so je jeho w žiwjenju wšchelake podesčlo. Wón je runje napravu šhotowil, kotraž ma nadawł, tamne mólčžke, šchere škocžatka škonzowacž, kotrež čžlowjekam čžasto mnohu škfodu nacžinja. Wšhchaze pašlicžki to žu. Wjes tym, so je špytuje a pšchegladuje, hacž je tež wšcho w rjedže na nich, wot wonka hlób žwojeho najmlódscheho žynka šašłyšchi.

"Nano, nano!" wolašche dwanacželėtny hólčžez, s wulkej wjekełosčžu do jstwy šastupiwšchi. "List wot Žosefa, listynosčher je mi jón dał."

"To drje tola móžno njeje!" praji nan.

"Žu, ju, jeho ruku žnaju; tajkele S wón pišche, hdyž wón našche mjeno Sardo pišche", džesche hólčžez, nanej list pšchepodawšchi.

"Haj, haj, to je wot Žosefa; dži khėtije po macž, so wona tež žlyšchi, šchto wón pišche."

Hólčžez džesche won po macž, kotraž tam na skale płofasche. Wona žebi khėtije ruzy wótrė, jako žlyšcheshche, so je Žosef pišal, a do jstwy khwatasche.

"Bój, macži, chzemy žlyšhecž, šchto Žosef pišche", džesche nan a šapocža čžitacž:

"Mojej najlubšchej staršchej! Ach, kaf daloko, kaf daloko žym tola wot Waju prjecž. Ale kóžde ranje, hdyž wotzucžu, a wjecžor, hdyž žo do kóža lehnu, pomyšlu žebi na Waju a wuspėwam modlitwu ja Waju. Ach, mi je žo tak jara po Wamaj štyřkala, a hdyž žo mi tak wo Wamaj doma džijeshche, a hdyž s Wami ja blidom žedžach a potom na ranje, hdyž se španja wotzucžich, wuhladač, so je to jenož rjany žón, chžych žo druhdy wróčičž a k Wam domoj pšchitčž."

"Wbohi fadlicžka!" džesche nan; macž pať žebi žlyšhecžku je šchórzuchom s wocžow wótrė.

Nan čžitashche dale:

"Tola njemėtaj štarosčže wo mnje, mojej lubaj! Wóh je mi štajnje pomhał a dobročžiwu ludžo žu žo nade mnu žmilili. Dłėžšchi čžaj bėch w Franzowškej, kaž je Wam žnate. Potom džėch najprjedny do Štrašburga. Tu chžych žo ja čžrijecžekarja pšchitajicž. Tola njemóžach žaneho pšchihódnego mėšta namačacž, teho dla čžehnjech s nawucženym bobakom (bobu, popjelnižu) dale do Nėmžow. Nětkole žym hižo žyly mėžaz w Frankobrodže nad Majnom, a mi žo tu žyle derje wjedže. Tola pomyšleže žebi, žym nětkole žasarški wucžobnik! Wola hwojeho mišchtra dostanu jėdž, a wjecžor pokasuju čžasto bobata a nahromadžu žebi talle někotry pjenes. Wš budžecže widžecž, so hišchže ras bohatty žo domoj wróčžu. Tak dolho budžecže Bohu porucženi. Wasch Žosef."

"Bohu budž džak! praji nan, list prjecž položiwšchi. A macž dužy won wupraji: "Bėtny Žosef; hdy by žo jemu tola derje žofalo w žyšym žwėčže!" — "Ach, nano", džesche mały Anton, Žosefowy list wot nana žebi k wobhladanju wuprošhwšchi, "hdy bych ja tola Žosef byl. Tón mžže žebi tak wjele rjaneho wobhladačž!"

"Nė wšchaf, mój lubušchko", džesche stary, "tebe prjecž njepušchčžu. Wli by žo šeschlo, jako něhdy staremu Šakubej, njemėł ani Žosefa ani Benjamina."

W tym žamym čžaku wulėšy druge džėcžo s někajkeho kucžita wo jstwie. To bėšche wbohe njebožatko, so mohla žo čži wutroba puknyčž, hdyž je wohlada. Šchija bėšche tołsta, hłowa štraschnje wulka, woczi bėšchtej mutnej a blėdej a mjeswocžo bėšche někat na žolt. S nim bėšche žo teje žwójbje žurowa čžwila napoložila. Hacž runjež bėšche tele štworjeńčžko duchownje jara žłabe, dha bėšche wone tola někat šrosumilo, šchto bėšche bratr pišal a bórbotasche štajnje: "Šsasať, čžornať, čžornať, njecham jeho ani wohladačž!"

Nan pšchi tym jenož čžėžko šdychny, tyłny list do šaka a šapocža šašo džėlacž. Wone džesche jemu nětkole tróžny lėpje wot rukow, dokelž wjedžeshche, so njetrieba jeho žyn nusy čžerpjecž w žusbje. (Pštracžowanje.)

List stareho Mateja Klaudija na jeho žyna Žana.

A wopomunjenju ja našche lube pacžerške džėcži na dnju jich konfirmazije.

Šslėboro a škoto ja nimam; ale šchtož ja mam, ja tebi dam.

Luby Žano!

Čžaj žo bliži, so dnyrbju tón pucž hiež, s kotrehož žo ničtó njewróčži. Ja tebe žobu wšacž njemóžu: tebe na žwėčže wostaju, na kotrymž dobra rada njenušna njeje.

Nichtó wot maczerneho žiwota mudry njeje; čaš a nashonje-
nje wučitaj a huno wučijščitej.

Sa šym šwět dleje widžal hač ty. Wschitko njeje šloto,
šchtož šo blyščezi; a ja šym někotru hwědu i njebeš panyč
a někotru kij, na kotryž šo sepjerachu, šo rošlamacz widžal.
Duž chzu tebi radu dacž a tebi prajicž, šchtož šym pšnal a šchtož
je nje čaš nawučil.

Nicžo wulke njeje, šchtož dobre njeje a nicžo wěrne njeje,
šchtož njewobšteji.

Čłowjek tudy domach njeje.

Wschitke wězy wokolo njeho šu zušej mozy a woli podčiz-
njene; wón je šam šebi dowěrjenu a šwoje žiwjenje w šwojej
rnzy nješe.

Njedaj šebi narčecž, šo mohł šebi radžicž a šam šwój
pučž jnacž.

Tuton šwět je sa čłowjeka pšchemały, a njewidomny wón
njewidži ani nješaje.

Měj šo sa pšchedobrehu, šo by šle činił.

Njepowšit šwoju wutrobu na žanu jachodnu wěž.

Wěrnoscž šo po nami nješložuje, mój luby šyno, ale my
dyrbimy šo po njej šložowacž.

Šchtož móžesch widžecž, na to hladaj a wužij šwojej woczi;
ale šchtož njewidomne a wěčne nastupa, džerž šo Božeho šłowa.

Wostaj šwěrnny wěre nashich wótzow a hidž tyč, kotřiž
maja wo njej próšne rěče.

Njeboj šo nišoho tał jara, kaž šam šebje. Wutstach w naš
bydli šudnik, kotryž njejeba a na kotrehaž hložu je nam wjazy
ležane hač na pšchilšłowowanju žyheho šwěta a jeho mudrosče.
Roššudž šo, šyno, šo pšchecžiwu jeho hložej nječiniš; a šchtož-
kuliž šebi wumyšliš a wotmyšliš, praškej šo teho hloža naj-
prjedy wo radu. Wón najprjedy jenož čuše rěči a šchepze kaž
njewinowate džecž; tola hdyž ty jeho njewinnu čšecžiš, šapocž-
nje wótšišcho rěčecž.

Wuži rad wot druhich a hdžez šo wo mudrosčzi, čłowškim
šbožu, šwětle šwobodnosčzi, dobrych počžinkach atd. powjeda, šwěru
pošluchaj. Tola njewěr i lohka; pšchetož wschitke mrócžalki wody
nimaja. Ludžo husto myšla, šo maja prawu wěž, hdyž móža wo
něčim powjedacž a wo tym powjedaja. Tak pał njeje, šyno.
Teho dla prawu wěž nimasch, hdyž móžesch wo njej powjedacž a
wo njej powjedasch. Šłowa šu šame šłowa; hdžez tał lohko a
špěšnje won šjedža, měj šedžbu; pšchetož šonje, kotrež maja wós
i dobrymi čščkimi wěžami šady šo, pomalu šstupaja.

Hdžez je hara na hašy, šhwataj nimo.

Hdyž tebe šchto mudrosčž nawučicž, pohladaj jemu do
woblicža. Šordži-li šo pšchezo hiščeže a hdy by runje šlawny
čłowjek byl, wostaj jeho. Šchtož šchto nima, to dacž njemóže.
A ton šwobodny njeje, kotrež chze čžinicž dyrbi. A ton njeje
mudry, kotryž šebi myšli, šo něšchto wě; ale ton je mudry, kotryž
je šwoju njewědomnosčž pšnal a je wot hordosče wuhojeny.

Hdyž je tebi wo mudrosčž čžinicž, pytaj ju a niz to šwoje;
šlamaj šwoju wolu a čžakaj ščžerpliwje na to, šchtož budže.

Njemucž druhich, doniž šam wučženy nješšy.

Džerž na wěrnoscž, kaž jara móžesch a daj šo jeje dla šměrom
hidžicž; tola wopomni, šo twoja wěž wěrnoscče wěž njeje a hladaj
šo, šo njebyšchtej šo šměšchalej; hewak masch ty šwoju mšdu prjecž.

Čžin dobre šam sa šo a nještaraj šo, šchto i teho budže.

Štaraj šo sa šwoje čželo, tola niz tał, kaž twoja dušcha bywa.

Pošluchaj wyschnoscž a wostaj to druhim, pšchecžiwu njej šo
šbēhačž.

Budž šprawy pšchecžiwu šžždenu; tola njedowěr šo lohko.

Njeměškej šo do zušych wěžow; ale te šwoje čžin piluje.

Njeliščej šo i nikim a nješedžbu na liščžerške šłowa!

Čžescž šžždeho po jeho šchtaneče.

Njedudž nikomu nicžo winojty; tola štuš wschitkim napschecžiwu,
jako bychu twoji wěricželjo byli.

Njenacžin nikomu šchēdžiwu wložy; tola hdyž prawje čžiniš,
nimasch šo wo wložy štaracž.

Pomhaj a dawaj rady hdyž masch; a njenuwaj šo
teho dla!

Njepraj wschitko, šchtož wěšch; ale wopomni pšchezo, šchtož prajišch.

Nješyčaj hdžez wužměwzy šyčaja; pšchetož woni šu naj-
hubjeišchi bje wschēni štworjenjemi.

Niz pobožuje čžinjazyč, ale pobožnych ludži čžescž a ša nimi
šhodž. Čłowjek, kotryž ma prawu bohobojnosčž w wutrobje, je
kaž šłoncžko, kotrež šwēczi a hrěje, hdyž tež njerēczi.

Čžin, šchtož je mšdu hōdne, a nježadaj šebi žancje.

Měj štajnje dobre w myšli.

Hdyž šym wumreč, trošchtuj šo a njebudž šrudny.

Budž macžeri i pomozy a čžescž ju, kaž dolho budže žiwa, a
daj ju pōdla mje wukhowacž.

A myšli šebi wschēdnje na wumrjecče a žiwjenje, hač by jo
namakal a budž wješekeje myšle; a njendž se šwěta, prjedy hač
nješšy šwoju luboscž i šhryštukej pšches něšchto šawnje wob-
šwēdcžil.

Twój šwěrnny nau.

Ješuš sa mnje woprowany.

Šłōš: Ješuša ja njepuščežu.

Ješu, Bože jehnjatko,

Ty šo woprowasche ja mnje,

S wutrobu čži podam šo,

Šo by šbōžnosčž pšchijesč na mnje,

Luboscž tebe wabjesche,

Šchtož ty sa mnje čžinjesch.

Ach šchto šym ja šapocžal,

Šo šym telko šleho čžinił,

Dušchu i čželom womasal,

Še šwětom šym derje mēnił;

D to helške nješbože

Šižo na mnje čžakasche.

Maštrōžany wschitkōn bēch,

Hdyž šej myšlič počžach na to,

Šo ta šłōščž a wschitkōn hrēch

Ššmjerčž mi budže pšchijesč sa to;

Ješuš duž šo sa mnje da,

Še šmjerčže mi wupomha.

Geššemane mēštu je,

Hdžez šo sa mnje modlicž džěšche,

Wōtza sa mnje prošesche,

Arwawny pōt šo počžil bēšche,

Ša mój hrēch šo bēdžesche,

W duchu sa mnje čžerpjesche.

D tež wopomni wutroba:

A čželnyh boloscžam nētk džěšche

Tam na horu Golgatha,

Wotšudženy i šmjerčži bēšche,

Čžžki šchiz na ramjenju

Nješe i šwojom' čžerpjenju.

Luby Ješu, to šy ty

Čžinił sa mnje wacžku šhudu,

Šo krej sa mnje pšchelal šy,

Wutorhnył mje čžžkom' šudu,

Wi šy krašnje dopomhał,

Boha šo miu wujednał.

Čžeho dla dha dyrbjala

Kudžicž šo nētk moja dušcha?

Šbōžnosčž je mi hotowa,

Ješušej nētk wona šluscha;

Wón ju wjedže do njebja,

To je moja nadžija.

E. S.

„Pomhaj Bōh“ je wot nētki niz jenož pola
knjesow duchownych, ale tež we wschēch pšchē-
dawařnjach „Šerb. Nowin“ na wšach a
w Budyščinje dostacž. Na šchtwōrcž lēta
placži wón 40 up., jenotliwe čžišla šo po
4 pu. pšchedawaju.